

Chương 07

Oan Tình Theo Mãi
Thế Thượng Hiềm Nghi

T rưa hôm ấy Yến Lăng Vân ghé vào một tửu điểm bên đường quan đạo nằm cạnh dòng Trường Giang bát ngát. Vừa ngồi xuống ghế chàng kêu vài cái bánh bao ăn để đỡ bụng và một ấm trà. Trời mùa hạ vẫn còn nắng gắt và đường xa mệt mỏi khiến chàng không cảm thấy đói bụng cho lắm nhưng sợ chiều nay lỡ đường không gặp tửu lâu phạn điểm bên đường nên cố cưỡng ăn chút gì cho chắc dạ. Lòng chàng đang hết sức buồn bã vì Cát Phi Quỳnh đột nhiên bị người ta bắt cóc. Cạnh bàn chàng có một lão nhân ăn mặc cổ quái ngồi một mình với vò rượu ầm ịch, nhìn chàng chỉ kêu trà chứ không kêu rượu, lão châm biếm trống không:

- Thiếu niên giang hồ mà không biết uống rượu làm sao ra kẻ trượng phu? Hừ! Hay là không đủ tiền?

Tuy lão đầu ấy chỉ nói trống không nhưng chàng vẫn buột miệng đáp vì sợ vô lễ với người lớn tuổi:

- Lão trượng, tiểu sinh có người đại ca là Công Tôn lão nhân từng có lời khuyên là nên hạn chế uống rượu chỗ đông người chứ đâu phải không có tiền?

Ấy là chàng cũng thuận miệng nói thực tình chứ hoàn toàn không có ý khiêu khích, nhưng hại thay lão đầu kia đổi sắc mặt liền, lão quát:

- Uống rượu chỗ đông người thì sao? Cái lão Công Tôn Minh biết gì mà khuyên ai?

Lão quát chàng cũng chẳng sao, vì tuổi tác chàng sẵn sàng nhịn, nhưng vì lão nhắc đến tên Công Tôn lão nhân một cách vô lễ khiến chàng động tâm, chàng tức giận lắc đầu tiếp lời:

- Sao không khuyên được? Tiểu sinh tự mình đâu có dễ ra đã biết hết? Lão trượng đã có quen biết với đại ca Công Tôn của tiểu sinh tất cũng phải là một kỳ nhân phong trần, xin đừng chấp trách tiểu sinh.

Chàng nói lời ấy muốn chấm dứt câu chuyện, nào ngờ vị quái lão kia nghe lời thêm giận dữ lập tức cười ha hả:

- Tiểu tử ngôn ngữ cuồng ngông thật, người năm nay được mấy tí tuổi đầu? Lão Công Tôn Minh chí ít cũng đã gần tám mươi, dám xưng huynh đệ phải chăng là lão lếu khinh người chẳng?

Nguyên chàng và Công Tôn lão nhân kết nghĩa huynh đệ quả cũng có chênh lệch vì niên kỷ, nhưng đó vẫn là sự thật và tất nhiên câu nói của quái lão nhân đối với lòng tự tôn của chàng cũng có phần xúc phạm. Vì đó chàng cau mày lớn tiếng đáp:

- Đó là Công Tôn đại ca của tiểu sinh tự nguyện, tiểu sinh có khinh người hay không, tương lai tôn giá cứ gặp hỏi ắt biết, hà huống tiểu sinh có mượn tên người để lừa dối ai có lợi gì?

Đương nhiên lão quái ấy cũng là một vị lão giang hồ, quan sát sắc diện ngôn ngữ chàng rất tự nhiên không thể không tin, lão gật đầu cười:

- Tiểu tử chớ gấp! Người đã giao du với Quỷ Ảnh Lang Quân chắc cũng có nghe qua Vu Sơn Thiết Lão Lão La Cô Bà? Bà ta gặp ai ưng mắt liền muốn thu làm đồ đệ liền... Còn lão nhân ta họ Kỷ tên Linh, được người gọi là Độc Hành Tẩu, có lẽ người đại khái cũng có nghe qua tên chứ? Không sao, chúng ta có nên kết làm bằng hữu được chẳng?

Vừa nghe câu ấy Yấn Lăng Vân vừa kinh ngạc vừa hoan hỷ. Nguyên vì khi còn ở với Công Tôn lão nhân, chàng từng được nghe kể khá nhiều về cố sự trong giang hồ và biết Vu Sơn Thiết Lão Lão và vị lão nhân trước mắt đây đều có tên trong Vũ Nội Thất Lão, võ công kỳ dị, công lực cao khó lường. Nhất là Độc Hành Tẩu Kỷ Linh, tính tình cổ quái thời thường du hý phong trần như con rồng thần chỉ thấy đầu không thấy đuôi, không có sở trú nhất định ít để cho người nhìn thấy chân diện mục, thường nhân rất khó gặp. Thêm Yấn Lăng Vân đang trên đường tìm cầu minh sư, tự nhiên gặp được cao nhân nổi tiếng võ lâm nào để mất cơ duyên như hôm nay. Chàng vội vàng thi lễ:

- Tiểu sinh Yấn Lăng Vân lập chí tập võ, tìm minh sư trong giang hồ, hôm nay may được gặp lão nhân gia, xin đừng chê ngu độn thu làm đồ đệ nên chăng?

Đó là lời phát tự đáy lòng chàng và thái độ biểu hiện cũng mười phần thành kính. Không ngờ lão nhân Độc Hành Tẩu phát tay áo cũ kỹ, lập tức một luồng kinh lực vô hình phát ra đỡ lấy chàng, lão cười ha hả:

- Tiểu tử, lão nhân ta không thích sự khách sáo, thu đồ đệ hay không lão nhân cũng không tự chủ được, mau đứng dậy, chúng ta lên thuyền kia từ từ nói chuyện.

Ngoài bến khách điểm có mấy chục chiếc thuyền đậu sẵn sàng, dùng cho khách tùy ý uống rượu thưởng gió mát trăng thanh. Đương nhiên Yấn Lăng Vân tuân theo lời

lão và tự biết hầu hết kỳ nhân trên đời, cứ lấy lòng chân thành đối đãi ắt được họ để mắt xanh tới. Chàng vội cung thân vâng dạ mấy tiếng theo lão nhân lên thuyền.

Thuyền phu đã dọn rượu thịt theo. Trong lúc uống rượu, Yến Lăng Vân liền thừa cơ đem tất cả chuyện trải qua nửa năm nay tìm thầy kết bạn nhất nhất kể lại. Độc Hành Tẩu Kỳ Linh vừa nghe chuyện chàng, vừa uống liên tu bất tận. Cuối cùng lão sờ nắn xương cốt toàn thân chàng, thở dài đáp khẳng khái:

- Tiểu tử, cứ theo căn cốt trên thân người và phúc duyên kỳ tuyệt người đã gặp, người trong võ lâm được đồ đệ như người sẽ là vinh hạnh rất lớn còn cần gì cầu ở đâu?

Nhưng rồi lão lại lắc đầu:

- Chỉ vì lão hủ nhân trước đây thu nạp đồ đệ không cẩn thận nên từng có lời thề kiếp này nhất định không thu nạp đồ đệ nữa, thêm phần với bảm phú của người và chiêu số của ta khác biệt, nếu cứ cố cưỡng thu nạp là làm ngược lại ý trời, mai một tài năng đó thôi!

Thái độ của lão khẳng khái như là một việc bất đắc dĩ và lão cũng lấy làm rất tiếc. Riêng Yến Lăng Vân rất thất vọng đang định cáo từ, bỗng thấy Độc Hành Tẩu trầm ngâm nói tiếp:

- Tuy là như thế, nhưng chúng ta gặp nhau cũng có duyên số, nếu lão hủ ta mai kia có chết đi chút tài mọn cũng chôn dưới lòng đất, sao bằng có người kế tiếp lưu truyền? Tiểu tử đừng gấp, hay là chúng ta cũng bắt chước lão Công Tôn Minh kết làm bằng hữu vong niên được chăng?

Chuyện ấy đối với Yến Lăng Vân cố nhiên càng có ích. Nhưng chàng vẫn biết tuổi chàng với lão nhân cách biệt quá xa, không thể không giữ thái độ luôn luôn kính trọng:

- Mong ân lão tiền bối quá yêu, tiểu sinh nào dám trái lệnh, chỉ lo tuổi trẻ ít biết như thế có làm tổn thương danh vọng lão nhân gia chăng? Kính xin...

Đó chính là lời thực của chàng chứ không phải hư ngôn khiêm nhượng. Nào ngờ Độc Hành Tẩu Kỳ Linh không đợi chàng nói hết, lão bật cười ha hả:

- Tiểu đệ! Khỏi cần câu thúc tiểu tiết, người trẻ tuổi biết khiêm nhượng là chuyện tốt nhưng cũng đừng nên thái quá, hướng gì theo tư chất của người, chỉ cần nhất tâm cầu học, tương lai sẽ làm võ lâm thêm chấn động. Điều đó người dư khả năng, nên biết chút tên tuổi mọn của lão ca ta đây đâu đáng gì so với người?

Liền đó uống cạn chén rượu còn lại:

- Hôm nay chúng ta một lời đã định, lấy chén rượu luân giao, trời cao đất dày chứng giám cho lòng này!

Tựa hồ như lão rất phấn khích không thể như vậy không được. Tiểu thư sinh Yến Lăng Vân đành cạn chén mình, rồi rót rượu thêm chén mời kính cẩn:

- Tiểu đệ tuân lệnh, đa tạ đại ca quá yêu.

Rồi đó một già một trẻ đã thành tri kỷ tiếp tục tiệc rượu cực kỳ hoan hỷ. Độc Hành Tẩu kể lại cuộc đời lão. Thì ra xưa kia lão và Thiết Lão Lão La Cô Bà năm xưa là đôi tình nhân, giữa đường nhân vì đồ đệ hai người câu kết làm điều bất chính phạm tới quy môn gây họa cho giang hồ bị họ hạ quyết tâm thanh trừ hết thủy, đến nỗi chính họ cũng muốn gây sự với nhau nên đương thời lão thể không thu đồ đệ. Họ hạn cho nhau nếu trong vòng mười năm không thu được một đồ đệ có tư chất tốt đẹp thì vĩnh viễn sẽ không được thu đồ đệ nữa. Nhưng nhân tài khó gặp và cũng là chuyện không thể muốn mà được. Nhiều năm nay chẳng tìm được ai, vừa rồi hốt nhiên vô ý nhìn thấy Yến Lăng Vân và Hồng Lăng Nữ đang mua thuyền ở bến Tương Dương, thấy cốt cách ôn nhu nhã đạm của Cát Phi Quỳnh, lão liền cho người thông báo với La Cô Bà ám phục dưới sông cướp mất Cát Phi Quỳnh. Riêng Yến Lăng Vân vì lo cho an nguy của nàng nên dùng dằng mãi ở bến sông này chưa muốn rời đi. Té ra vô tình gặp Độc Hành Tẩu biết nàng có duyên nguyên với La Cô Bà, càng tin chắc ngày gặp lại nàng chắc cũng không xa.

Bấy giờ trời đã quá ngọ, gió chuyển càng thuận buồm. Trong lúc lên dênh giữa trời nước, Độc Hành Tẩu đem hết tuyệt kỹ bản thân như Lục Hợp Tiềm Tung Bộ, Vạn Tượng Quy Nguyên truyền khẩu cho chàng và giải thích cận kề dặn chàng lấy tâm làm chủ hình, lấy hình nhiếp thu khí, lấy khí vận động thần, lấy thần đẩy vào giữa không linh chế ngự khí tụ tập.

Chỉ cần tập lâu, mãi cho đến lúc tâm và thần hợp nhất, khí và tuyệt kỹ hợp làm một là có thể tùy tâm phát lực chế ngự địch thủ dễ dàng. Kỳ thực những phương pháp này là bí quyết của phái nội gia hành công luyện khí rất quý. Thêm nữa Yến Lăng Vân trí tuệ hơn người, mới đây lại gặp được cao nhân Công Tôn lão nhân đạt nhiều tiến bộ, vì đó chỉ cần nghe qua là hiểu bất giác tâm lãnh thần hội, dung hợp quán thông cùng với các tuyệt kỹ đã học được của Quỷ Ảnh Lang Quân.

Chỉ trong vài ngày thuyền đến Võ Hán, chàng đã thuộc lòng các khẩu quyết, Độc Hành Tẩu thấy chàng thông minh đỉnh ngộ càng lấy làm cao hứng, lão đã ba bốn lần tấm tắc ra miệng:

- Lời xưa nói "minh sư xuất cao đồ" thật là chí lý. Như căn cốt cơ duyên của tiểu huynh đệ mà lâm vào môn phái tầm thường hoặc gặp kẻ dung tục tức là phụ lòng trời.

Theo lão ca ca nghĩ cuộc đời rộng lớn, cao nhân dị sĩ chẳng hiếm, nhưng để làm sư phụ xứng đáng của tiểu đệ hình như chỉ có một vị khi xưa là lãnh tụ võ lâm vọng trọng giang hồ được người ta gọi bằng tên Thiên Đô Tiên Khách Quy Nguyên Tử lão tiền bối mà thôi. Nhưng vị kỳ nhân này từ lâu đã tuyệt tích giang hồ, gót tiên phiêu diêu, chỉ có thể gặp mà không thể cầu, nếu tiểu đệ có phúc phận may gặp được người ấy, sợ gì không đạt được đại thành?

Rồi lại trầm tư tiếp:

- Ngoài ra, trong dòng thác giữa ngọn Ngũ Lão Phong núi Lư Sơn có một tòa Thiên Toàn Tiên Phủ, trước đây vài trăm năm có một đệ nhất kỳ nhân là Đại Hoang chân nhân tu luyện ở đó. Tương truyền trong đó còn cất giữ một tuyệt thế bí kíp, đoạt được sẽ trở thành thiên hạ vô địch. Bấy ngày trước ngu huynh có đến nơi đó, tuy cũng thu thập được chút ít, nhưng đối với kỳ thư ấy vì vô duyên nên chưa gặp, xem ra tiểu huynh đệ phúc trạch dồi dào, chúng ta ngại gì không du ngoạn một phen hoặc có thể biết đâu...

Không ngờ lão nhân đang nói tới đó bỗng hai mắt đảo lộn, sắc mặt trắng dã ngã vật xuống hôn mê. Chuyện xảy ra rất đột ngột và là hiện tượng bất thường và chung quanh không có dấu hiệu gì có người ám toán. Yển Lăng Vân kinh hoảng vội vàng liên tiếp gọi to Kỷ đại ca và đỡ lão dựa lưng vào thành giường. Rồi đó chàng vội vàng nhờ điểm chủ đi mời thầy thuốc cứu chữa cho đến trời sáng vẫn không có gì công hiệu.

Nhất là Độc Hành Tẩu trước khi khí tuyệt cũng giống hệt như lời thuật của Ngọc Quan Âm kể về cái chết của Giang Nam Bạch miệng thêu thào ba tiếng "Tiêu Diêu... Du", sau đó lão đại hiệp ấy nhắm mắt tắt thở. Tự nhiên Yển Lăng Vân liên tưởng đến kẻ ám toán nghĩa huynh chính là quái thư sinh, nhưng trừ khóc than ra trong bụng chàng phần nộ quyết tâm phục thù cho nghĩa huynh.

Hiện thời họ đang trú chân trong một khách điểm cạnh bờ sông thuộc tỉnh Võ Xương. Một là chủ nhân khách điểm rất nhiệt tâm, ngoài ra trong túi Yển Lăng Vân đang có khá nhiều tiền nên chỉ nửa ngày sau đã chôn cất xong lão nhân Độc Hành Tẩu Kỷ Linh. Nơi an táng bên cạnh hồ Liên Hoa, chàng ghi vào bia mộ "Cố đại hiệp Kỷ Linh chi mộ" bên cạnh thêm mấy chữ nhỏ: "Nghĩa đệ Yển Lăng Vân kính lập". Tình hình như thế khiến chàng vô cùng cảm khái, biết rõ giang hồ hiểm ác nhưng đến thế này thì quá tàn nhẫn, chàng bồi hồi mãi bên mộ bia bi thương than khóc.

Bấy giờ, trời đã tối dần, gió thổi hiu hiu trên mặt nước lạnh, ráng mặt trời phía tây ửng đỏ lên nền trời trước mắt chàng hiện ra cảnh tượng thê lương, chàng cúi lạy trước mộ định quay gót trở về. Hốt nhiên tai chàng nghe có tiếng cười lạnh lẽo:

- Mèo giả khóc chuột từ bi, tiểu tử này làm giống đấy chứ?

Đồng thời chàng ngẩng đầu nhìn thấy ngoài xa bảy tám trượng có ba người đứng sừng sững. Hai người niên trưởng, một râu dài quá ngực thân hơi gầy, mặt danh ác hai mắt tròng trắng nhiều hơn tròng đen, một cao lớn hơn mảy rậm mắt sâu, râu mọc xồm xoàm lưng đeo trường kiếm thần thái rất uy mãnh. Ngoài ra còn một thiếu niên mập tròn toàn thân mặc võ phục đứng ở sau cùng.

Cả ba người thấy Yến Lăng Vân đang định chuyển thân, lập tức lão nhân gầy ốm chỉ tay quát:

- Tiểu tử họ Yến! Lão phu tìm người đã lâu, cuối cùng hôm nay chúng ta đã gặp người, nợ máu trả bằng máu, người muốn nói gì không?

Lão nói trơn tru và nói thẳng là tìm thù, thái độ mười phần hung hăng vô lễ. Bấy giờ trong lòng Yến Lăng Vân cũng sẵn phần uất, tuy biết bọn người này có lẽ lầm lẫn nhưng vốn còn trẻ tuổi chàng không dần được ngạo nhiên đáp:

- Tôn giá là ai, bao giờ từng gặp tiểu sinh sao mở lời hung hăng là nghĩa lý gì?

Kể ra chàng nói vậy cũng không có gì quá đáng. Nhưng đối phương dường như đã có sẵn thành kiến, lập tức lão hán kia tiếp lời:

- Nếu muốn người không biết trừ khi tự mình dừng làm. Tiểu tử ngươi cố làm vẻ ngụy bí, người ta đâu phải là trẻ con ba tuổi, chẳng lẽ người giết chết Tam Tương Vân Mộng Khách Tiêu đại hiệp mà còn chối nữa ư?

Lão chỉ tay vào mộ bia Độc Hành Tẩu nói tiếp:

- Trên bia chẳng khắc rõ ràng tên họ của người đó sao? Võ Đang phái đã gửi thiệp khắp nơi truy tầm hung thủ, Nam Nhạc Nhị Lão ta mất chưa đến nỗi mờ, lẽ nào không biết?

Lời lão vừa nói, lập tức Yến Lăng Vân hiểu ra tất cả. Rõ ràng hung thủ là quái thư sinh ở Tam Tương sinh chuyện bây giờ đổ tội cho chàng. Nhân vậy chàng cười lớn lạnh lùng:

- Các vị lầm rồi, tiểu sinh họ Yến tên Lăng Vân với quái thư sinh Lăng Vân Yến chẳng có quan hệ gì, vả chăng, tiểu sinh chưa hề đặt chân đến Tam Tương làm sao có lý kết thù giết chết Vân Mộng Khách Tiêu đại hiệp, đó chỉ là vu oan giá họa phải chăng?

Chàng vốn có nghe nghĩa huynh nhắc qua Nam Nhạc Nhị Nghĩa: Bạch Diện Vô Thường Vi Đạt và Mai Hoa Kiếm Vi Lôi này biết rằng công lực của hai anh em họ cực cao, tại giang hồ cũng có danh vọng nên không muốn tự nhiên gây thù chuốc oán nên

ngôn ngữ rất ôn hòa. Nhưng không ngờ chàng có thái độ như thế mà Bạch Điện Vô Thường Vi Đạt vẫn cười hăng hắc:

- Lão phu đã gần sáu mươi, bốn tẩu giang hồ hơn mười năm đâu phải là đứa trẻ con còn hôi sữa mà người định che mắt?

Vừa nói là vừa chuyển động tung thân đến gần Yến Lăng Vân, con mắt trắng đã long lên quát:

- Hãy im miệng đi! Mau mau đưa tay tự chịu trói, miễn cho lão phu ta khỏi phải động thủ.

Lão không thèm nghe chàng biện bạch, Yến Lăng Vân không thể nhịn được nữa, chàng biến sắc đứng sững quét mắt nhìn ba người lạnh lẽo nói:

- Nếu chư vị đã cố ý vu hãm thì chẳng còn gì để nói. Tiểu sinh nghe chư vị có chút tuyệt học, hôm nay được lãnh giáo cũng là việc tốt, bây giờ trời đã muộn, xin mời xuất chiêu!

Lời chàng khẳng khái không chút sợ hãi, khác hẳn tánh cách của chàng thư sinh văn nhược năm trước. Chàng vừa dứt lời, hốt nhiên thiếu niên võ phục mập tròn lướt thân tới trước mặt, gã giương đôi mắt tròn hoe chỉ Yến Lăng Vân lớn giọng mắng:

- Cầu tiểu tử! Ta Náo Hồ Văn Cung Thắng hôm nay không phanחây xẻ thịt người không nguôi hận!

Đồng thời gã rút hai thanh nga my kiếm sáng lóa mắt, hai tay rung động thành chiêu Biện Trang Thích Hổ như một trận gió cuốn tới. Nghe khẩu khí, gã thiếu niên tất phải là môn hạ của Tam Tương Vân Mộng Kiếm Khách Tiêu Ngư vì sắc mặt gã rất bi phẫn, cặp song kiếm nga my chiêu nào cũng hiểm, thức nào cũng ác, rít gió vùn vụt biến thành một phiến bạch lợi hại cực điểm. Nhưng dù như thế gã vẫn không hề động tới đối phương được, chỉ thấy đối phương thân hình như một tờ giấy mỏng phiêu phiêu dang dang hốt trước hốt sau, hốt tả hốt hữu, thần xuất quỷ nhập. Có lúc thấy rõ mũi kiếm như đã đâm trúng nhưng định thần nhìn lại kiếm vẫn chỉ đâm vào khoảng không, hao phí khí lực.

Bên tay vẫn còn nghe tiếng tiểu thư sinh:

- Mù quáng tìm thù là điều bậc trí giả không thèm làm, đúng hay sai tương lai tất sẽ rõ, tiểu sinh nể tình tận nghĩa với sư phụ của huynh đài tạm thời không trách, hãy coi ta lấy công đạo hỏi tội "ngậm máu phun người" của Nam Nhạc Nhị Nghĩa đây.

Đặc biệt là vừa nghe xong hai tiếng cười bỗng thấy một luồng khí nóng kỳ đại chấn động ép tới khiến gã văng ra xa hơn trượng. Rõ ràng công lực khác biệt nhau quá

xa có liều chết cũng là uổng phí mà thôi. Trong tình hình ấy chẳng những riêng Náo Hồ Văn Cung Thắng lập tức mặt ngây miệng há không biết làm sao, mà đến hai huynh đệ họ Vi đang nhìn cuộc chiến cũng kinh hoảng không dám có ý khinh địch nữa. Chúng chợt hiểu ra, tuy Yển Lăng Vân mới học võ không lâu nhưng võ công nào cũng là độc bộ kỳ môn trong thiên hạ. Chưa cần nói gì khác, chỉ cần nói Lục Hợp Tiềm Tung Bộ và Quỷ Ảnh Thân Pháp đủ không ai lường được sự độc hại đến đâu và chỉ cần hai tuyệt kỹ ấy chàng đã không thể thua bất kỳ địch thủ nào.

Thêm nữa, Yển Lăng Vân trong vài chiêu trao đổi với Cung Thắng chàng thử xuất sở học của mình chấn lui gã, quả nhiên công lực chàng rất huyền diệu, tin tâm chàng càng tâm. Chàng thêm hứng thú đối đầu cùng Nam Nhạc Nhị Nghĩa để ấn chứng bản lĩnh chàng. Sắc mặt chàng không hề đổi, hơi thở bình thường, thần thái rất an tường, sau khi chấn lui Cung Thắng lập tức chỉ vào mặt Bạch Diện Vô Thường Vi Đạt, cao giọng nói:

- Tôn giá từng nói bôn tẩu giang hồ mười năm, chẳng lẽ trong võ lâm tìm thù báo oán mà chẳng có bằng có cứ vu hãm cho người trống không vậy sao? Tuy mọi việc đều có nguyên nhân nhưng tình và lý của tôn giá khó nghe quá, tiểu sinh mong được hai vị thành danh đại hiệp khách chỉ giáo cho một phen.

Nguyên Bạch Diện Vô Thường Vi Đạt thấy chàng chỉ là một thư sinh văn nhược lại một mình cô thế tuy bị giang hồ truyền ngôn thành kiến nhưng lão quá tin ở sức mình, thoát đầu rất khinh thường chàng và nhận định đây là cơ may của huynh đệ lão. Nếu may bắt sống được đối phương dẫn về Kim Lăng tất đạt được sự tôn sùng của anh hùng thiên hạ và làm cho Hành Sơn phái tăng thêm vinh dự.

Bây giờ trước mắt đã thấy võ công Yển Lăng Vân không cần trả chiêu, nói năng vẫn ôn tồn đột nhiên đẩy lùi địch thủ ra hơn trượng, lão đã chấn kinh nhưng lại tiếc công tìm tới đây không lẽ lại bỏ qua? Nghe lời thách thức của chàng, lão cười hăng hắc:

- Tiểu bối người xảo hoạt thật, dám ăn nói huyền thuyên, lão phu quyết không thể tha cho người. Cũng được, ta sẽ cho mi mở mắt.

Dứt lời lão lướt thân vào đấu trường miệng liên tiếp quát:

- Đến đây, đến đây, dám tiếp một ngạnh chưởng của lão phu xem thử.

Lão Bạch Diện Vô Thường này thực ra người với tên là một, chẳng những rất độc ác mà còn rất giỏi mưu kế, nguy trá đa đoan. Vừa rồi lão thấy thân pháp quái dị của chàng sinh lòng sợ kỵ nhưng lại tưởng dùng nội công chân khí thủ thắng nên nói khích chàng như thế. Đương nhiên về kinh nghiệm giang hồ chàng không nhiều bằng lão,

dầu hiểu được tâm ý dịch nhân nhưng chàng lại có tự tin vào thần công của bản thân. Nhân thế chàng đề khí ngạo nhiên đáp:

- Thời giờ không còn sớm nữa, muốn đánh thì đánh đi, hãy bớt nói đi!

Lão Vi Đạt bật ra chuỗi cười khàn khạch quái dị:

- Hay, tiểu tử tiếp chiêu!

Theo tiếng thân hình lão hơi thấp xuống, song chưởng bật lên đánh ra một chiêu Thôi Sơn Điền Hải cực mạnh dùng đến mười thành công lực mang theo một luồng cuồng phong sắc nhọn nặng tựa ngàn cân đè xuống trước ngực Yến Lăng Vân. Trong bản ý của lão sợ kéo dài sinh biến nên chiêu đầu tiên đã hạ sát thủ vì lão rất tin bằng nội công hỏa hầu tập luyện hơn mười mấy năm nay tất phải thắng. Lão nhìn đối phương cũng đưa chưởng lực lên trực diện nghênh tiếp lòng lấy làm mừng coi như chắc thắng. Đột nhiên lão cảm thấy một luồng nóng như thiêu quật lại nổ ùm một tiếng chấn động, chưa kịp nhận ra đầu óc đã choáng váng không tự chủ được nữa, thân lão văng ra xa hơn một trượng phun máu tươi hôn mê tức khắc.

Tình hình như thế không chỉ khiến Mai Hoa Kiếm Vi Lô kinh hoảng mà Cung Thắng cũng tiêu tan ý chí, cả hai song song phi thân đến bên Vi Đạt cứu viện. Yến Lăng Vân cũng không ngờ, thầm nghĩ:

"Bạch Diện Vô Thường Vi Đạt này thấy mặt không bằng nghe tên, sao mà yếu thế?"

Đột nhiên chàng nghe sau lưng có tiếng cười ha ha rất lớn:

- Trẻ con dễ dạy! Lần này Hành Sơn Cốc lão hỏng rồi!

Bấy giờ Yến Lăng Vân theo bản năng nghiêng thân nhìn lại sau, chỉ thấy xa vài trượng một trung niên nhân quần áo hoa lệ mặt trắng râu thưa hai mắt sâu hút đang đứng nhàn nhã chỉ tay vào chàng gật đầu dường như tán thưởng. Chàng có hơi kinh hoàng vì người ấy đến lúc nào mà chàng không hề biết và tự nhiên chàng có cảm giác không hợp với trung niên nhân ấy. Lúc ấy Mai Hoa Kiếm Vi Lô đang chờ đại huynh Vi Đạt dậy đẩy vào miệng lão một viên thần dược trị thương của bản môn, bỗng nghe có tiếng chào lộng ngôn lập tức đưa mắt nhìn tới, vừa thấy trung niên áo hoa ấy lão quát:

- Cuồng đồ nơi nào dám đến đây quấy nhiễu việc của các lão gia?

Trường kiếm soẹt một tiếng rút ra khỏi vỏ, tay trái bắt ấn quyết chỉ Yến Lăng Vân gầm lên:

- Tiểu tử họ Yến! Gia huynh không cẩn thận thất thủ, mau rút võ khí để nhị thái gia ta xem ngươi còn bản lĩnh gì nữa?

Hiển nhiên lão cũng có ý sợ vì thấy gia huynh chỉ một chiêu đã thua, không dám khinh địch nữa. Vị trung niên áo hoa kia không để cho Yến Lăng Vân kịp đáp, thân hình lướt tới chặn trước mặt chàng, quét mắt nhìn Mai Hoa Kiếm và Náo Hồ Văn rồi lạnh lẽo buông lời:

- Hôm nay lão nhân gia ta cần thu tên đồ đệ này nên phá lệ không muốn làm khó các người. Các người mau rút đi, về báo với Cốc Linh Quang lão đầu rằng hành động hôm nay nếu có gan cứ tìm Miêu Lãnh ta mà báo thù, được chưa?

Thực là kỳ quái! Trung niên chỉ nhìn đối phương bằng một mắt và nói một câu lạnh nhạt, thế mà hai tên Vi Lôi và Cung Thắng vừa nhìn chạm vào ánh mắt ấy liền không tự chủ nổi sợ run lên lập tức đầu óc mơ hồ, thần sắc tái nhợt như con gà vừa đá thua vội vàng thu hồi võ khí, không nói một lời ôm đờ lấy Bạch Điện Vô Thường Vi Đạt vội chạy liền theo lệnh. Tình hình ấy khiến Yến Lăng Vân càng khó hiểu, chàng nghĩ:

"Hai bên bọn họ hình như không quen biết, sao bọn Nam Nhạc cung kính sợ hãi vâng lời đến thế?"

Chàng đang nghĩ đã thấy trung niên nhân xoay thân lại chàng ôn hòa cười nói:

- Tiểu tử, sao chưa làm lễ bái sư phụ còn đợi bao giờ?

Chàng tưởng mình nghe lầm nên vội nghiêm mặt:

- Tôn giá là ai? Ai là lệnh đồ?

Nguyên hai bên chưa hề biết tính danh nhau sao lại buộc chàng làm lễ bái sư, thiên hạ làm gì có lý lẽ ấy? Không ngờ trung niên nhân kia nghe lời chàng, diện sắc tức thì trầm xuống, chậm chạp đáp:

- Tiểu tử ngươi đã từng bôn tẩu tìm sư phụ, chẳng lẽ không có mắt sao? Hà huống Độc Hành Tẩu Kỷ lão đã có dặn ngươi tìm ta là Hồn Tỏa Miêu Lãnh Khuyết mà ngươi không nhớ?

Có lẽ trung niên nhân chính là nhân vật tên tuổi chấn động thiên hạ là Miêu Cương lão ma được người gọi là Nhất Kiếm Hồn Tiêu Địch Khuyết Thiên Tinh chăng? Yến Lăng Vân kinh ngạc thầm:

"Thì ra vị lão ma đầu này! Thảo nào Mai Hoa Kiếm Vi Lôi lại sợ đến thế? Nhưng không phải, nghe nói người tuổi đã gần trăm, sao lại trẻ đến thế này?"

Chàng nghĩ vậy lập tức lắc đầu ngang nhiên đáp:

- Không sai, tại hạ quả có chỉ tìm sư kết bạn như lời tôn giá vừa nói, nhưng chỉ cầu chính nhân làm thầy và kết bạn với những kẻ sĩ hào kiệt chứ không phải ai cũng

có thể là thầy, nhất là kẻ mạo xưng Miêu Lãnh Khuyết lão tiền bối. Xin đừng đùa nữa, xin cảm tạ tôn giá có thịnh ý giải vây.

Dứt lời chàng chuyển thân định rời khỏi. Bấy giờ trung niên nhân tự xưng là Miêu Lãnh Khuyết mặt đã lộ vẻ hơi bất mãn khi tai nghe mấy câu tối hậu, hốt nhiên cười ha hả lướt thân ảnh chặn đường đi của chàng, gật đầu lớn tiếng:

- Tiểu tử quay lại! Người học võ đâu cần gì tranh luận về thường lý. Chúng ta dùng công lực tham dự cùng tạo hóa, tuyệt kỹ hơn người, lão phu có thuật Trú Nhan không bao giờ già, ngoài ra có ai dám mạo xưng tên lão phu mà đáng nghi? Trên giang hồ sẵn có truyền ngôn đều nói rằng tiểu tử ngươi là người của bản môn ta, lòng kiếm các cao thủ võ lâm Trung Nguyên để lắng nhục đâu có sai, do đó lão phu đặc biệt hạ sơn tra xét, hôm nay gặp đây, quả nhiên rất hợp ý lão phu. Huống gì danh chính ngôn thuận lão phu sẽ truyền võ công cho ngươi, khắp thiên hạ còn ai dám khinh thường ngươi nữa và bao nhiêu lỗi lầm của ngươi với mấy môn phái Võ Đang, Giang Nam cũng sẽ do bản môn đảm nhận. Chúng ta sẽ quét sạch chính tà các phái làm lãnh tụ giang hồ đối với ngươi là phúc duyên rất lớn, trăm điều lợi không điều nào hại, nào ai dám cầu được như ngươi?

Nói cho đúng, lời đề nghị của hắn rất hấp dẫn và là một cơ hội hiếm có đối với người đi tầm sư học đạo, nhưng Yến Lăng Vân vẫn cười lạnh nhạt:

- Mỗi người có một chí hướng riêng, đa tạ mỹ ý của lão tiền bối. Người khác đồn đãi lầm lẫn tiểu sinh không biết làm sao, chuyện đúng sai ngày sau sẽ rõ, kính thỉnh lão tiền bối thứ lỗi.

Chàng quyết liệt cự tuyệt, thực ra chàng hoàn toàn không có ác cảm riêng với võ công bản lãnh của Miêu Lãnh mà vì chàng dù sao cũng là kẻ đọc sách thánh hiền hiểu rõ đạo lý ở đời, trong lòng sẵn có chủ trương rất nghiêm minh trong sự phân biệt chính tà, quyết không bao giờ vì lợi nhỏ mà theo tà ác nhập tà đạo. Đồng thời lời Độc Hành Tẩu dặn chàng "không nên lầm nhập bàng môn" vẫn còn văng vẳng bên tai.

Miêu Lãnh Khuyết nghe chàng từ chối sắc mặt biến đổi cười hăng hắc:

- Lời lão phu đã nói là phải được thực hiện, xưa nay lão phu không dung thứ bất cứ ai trái lệnh! Bất kể tiểu tử ngươi thích cũng vậy mà không thích cũng vậy, từ nay về sau ngươi phải là người của bản môn!

Tức thì mắt hắn mở to, hai luồng ánh sáng lạnh như thép nhìn thẳng vào mặt chàng quát to:

- Đồ nhi mau ngưng thần tiếp nhận, ta dùng tâm linh truyền thụ võ công!

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>